

Az erdészettörténet hírei

Dr. Oroszi Sándor, a szakosztály elnöke

Az Erdészettörténeti Szakosztály legutóbbi rendezvényére 2013. március 5-én az Erdészeti Információs Központ Budakeszi úti épületében került sor. Örömteli esemény, hogy ezúttal a szakosztály két új tagjának az előadását hallgathatták meg a résztvevők.

Először ifjú tagunk, *Kiss Csaba* Az erdősízi egyenruhától a soproni valdenig című előadása hangzott el, amelyet az előadó által gyűjtött muzeális értékű képek vetítése színesített. Az erdész egyenruháról 1939-ből származik az első adat, 1855-ből pedig már egy ábrázolás is fennmaradt. Selmecbányán 1881-82-től vált általánossá az erdész hallgatók egyenruha viselete. A Sopronba történő átköltözés után 1921-ben ezt az egyenruha típust modernizálva alakították ki a valdent.

A II. világháború után, az 1947-ben végzett évfolyam tablóképen a hallgatók egyöntetűen valdent viselnek. Ez

Kiss Csaba egyenruhákról tartott előadása

után viszont a selmeci hagyományok tiltása és üldözése lehetetlenné tette a valden viselését. „A múltat végképp eltörölni” jelszó végletes megvalósításának példája, hogy még a végzős erdőmérnök hallgatók valéta szalagjának a színét is megváltoztatták, zöldről kékre.

Az 1971-ben Budapesten megrendezett Vadászati Világkiállítás őrszemélyzetét a soproni egyetem hallgatói adták. A hallgatóság akkor kivívta, hogy a világkiállításon résztvevők díszegyenruhája újból a valden lehessen. Érdekeség, hogy 1985-től a soproni egyetemhez tartozó székesfehérvári földmérési kar hallgatói is valdent hordanak, sőt a Sopronban megkezdődött közgazdászképzés hallgatói vebler néven készítettek maguknak valdenhoz hasonló egyenruhát.

Az előadás után élénk véleménycserre alakult ki, amelynek lényegét úgy lehetne összefoglalni, hogy „minden, ami ma létezik, a múltban gyökerezik”. A hozzászólók megállapították, hogy erdész-egyenruhára ma is van igény. Ezt bizonyítja, hogy szinte minden állami erdőgazdaságnál van valamilyen zöld színezetű öltözet, de ahány gazdálkodó, annyiféle típusú formaruha létezik. Ma, amikor a liberalizmus és az individualizmus korát éljük, talán jó lenne, ha szakmai összetartozásunkat az országosan egységes erdész-egyenruha felülésével is meg tudnánk erősíteni!

A napirend második előadását *Puskás Pál* tartotta A Berettyóújfalu és Püspökladányi Erdészeti története címmel. Az előadó már idáig is jelentős erdészettörténeti munkásságot folytatott, amelyet egy általa írt tekintélyes terjedelmű kötet is bizonyít. Most azonban döntött úgy, hogy további kutatásait a szakosztály keretében folytatja.

90-100 évvel ezelőtt szinte képtelenség lett volna erdészetről beszélni Berettyóújfalu és Püspökladány térségében. A Trianon utáni csonka-Magyarország 11%-os erdőszültségéből az alföld csak 5-6%-kal részesült, ez a térség pedig jórészt fátlan alföldi pusztaság volt. Bizony erdőszültségnek eredménye, hogy mára ennek a térségnek az erdőszültsége is 10% közelébe emelkedett. Az alföldfásítási program a két világháború között még *Kálmán Károly* kezdeményezésére indult meg, de igazi lendületét az 1950-60-as években érte el olyan nagy ívű létesítmények megvalósításával, mint például a Keleti-főcsatorna közel 100 km-es szak-

szakának a fásítása. Szinte minden környékbeli település határában nagy léptékű fásítási akciókat valósítottak meg.

Az előadást jól szemléltette, hogy a megemléített eseményeket, körülményeket, személyeket korabeli fotográfiák kivetített képei is bemutatták. Napjainkban az erdészettörténetnek az egyik legfontosabb feladata, hogy a rendelkezésre álló digitális technológiákkal rögzítsük, összegyűjtsük, és ezzel megmentsük az utókor számára a családi gyűjteményekben lapuló régi szakmai fényképeket. A fotók hátoldalára mindig jegyezzük fel, hogy mikor és hol, milyen alkalomból készültek, kiket ábrázolnak. Ezen adatok nélkül fényképeink az utókor számára értéktelenné válnak, és előbb-utóbb személtre kerülnek, pedig a jól dokumentált fotók az utánunk következő nemzedékek fontos történeti forrásai lehetnek.

Puskás Pál előadást tart

Szakosztályülésünk témája volt még a közelgő 50 éves fennállásunk megünneplésének az előkészítése. A közel-múlt kutatásai során derült ki, hogy az első, alakuló Erdészettörténeti Szakosztályülésre 1963. október 26-án került sor. Ezért az 50 éves fennállási ünnepséget ehhez a dátumhoz közeli időpontban szeretnénk megtartani. Sajnos a szakosztály alapító tagjai közül már csak hárman vannak közöttünk: *Dr. Gbimesy László*, *Dr. Jereb Ottó* és *Dr. Király Pál*. Sikeres tevékenységünket bizonyítja, hogy az elmúlt 50 évben az Erdészettörténeti Közleményeknek 108 kötete jelent meg. Szakosztályunk arra törekszik, hogy az 50 éves fennállást méltó keretek között ünnepeljük meg.

Béni Kornél
szakosztálytitkár